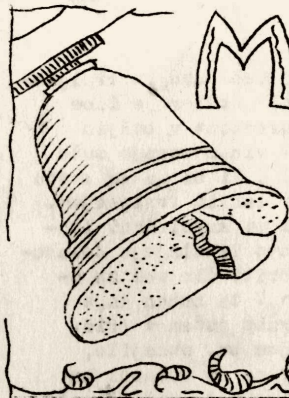

MINNESOTSKI ZVON

Št. 10 Gilbert - Minnesota za november 1952 Leto II.

Rev. Janez Suštaršič

Duše v vicah

Sv. pismo nas uči, da nič omadeževanega ne more v nebesa. Duše, ki se ločijo s tega sveta v malih grehah, ali duše, ki še niso odslužile vseh časnih kazni za že odpuščene grehe, še niso tako čiste in lepe, da bi morale gledati božje obličje. Take duše gredo po smrti v kraj očiščevanja, da se tam, v ognju izčistijo in se po težkem trpljenju pripravijo na dan, ko bodo poklicane v večno srečo v nebesih.

Zivljenje v vicah, kot imenujemo ta kraj očiščevanja, je silno težko. Duše so ločene od Boga, po katerem neizrečeno hrepene. Mi na svetu tega hrepenanja po Bogu ~~zaključno~~ ne čutimo, ker nas stvari in skrbi tega sveta zelo zaotijo. Duše v vicah so brez teles in svet jih več ne mika. Njihovo edino hrepenenje je Bog, in nesrečno so, ker še ne morejo domov k Očetu, kjer jih čaka večna sreča.

Poleg neutešljivega koprnenja po Bogu verne duše muči pekoč ogenj. Mnogi bogoslovni učenjaki so mnenja, da je ta ogenj enak peklenškemu; ločita se le v tem, da ogenj v vicah traja le nekaj časa, a peklenški nikdar ne ugasne.

Duše v vicah silno trpe, več kot kdorkoli na zemlji. Vendarle potrpežljivo prenašajo vse muke, saj vedo, da nebes ne morejo več izgubiti in so pripravljene sveto izpoljevati božjo voljo.

Verne duše si ne morejo nič pomagati. Z vsem svojim trpljenjem si ne zaslužijo večjega plačila v nebesih. Dokler je človek na zemlji, ima njegovo trpljenje veliko vrednost v božjih očeh. A s smrtjo se neha doba zaslužnja. V vicah morajo duše z dolgim in mučnim trpljenjem odplačevati dolga, ki bi ga na svetu zmogle poravnati s kratko molitvijo ali kakim lahkim trpljenjem.

Če si te duše ne morejo nič pomagati, pa mi kaptoličani lahko storimo veliko zanje. Sv. Cerkev, ki zvesto izpolnjuje Jezusovo zapoved o ljubezni do bližnjega, skuša storiti čim več za olajšanje in skrajšanje trpljenja vernih duš. V ta namen daje vernikom priliko, da pridobivajo odpustke vernim dušam v prid. Vsak katoličan, ki opravi sv. spoved in prejme sv. obhajilo, more v času od poldneva na dan Vseh svetnikov pa do polnoči na Vernih duš dan ~~prejeti popolni odpustek~~ tolikokrat, kolikokrat obišče župno cerkev in zmoli šest očenašev, zdravamarij in čast bodi. Na Vernih duš dan dovoljuje sv. Cerkev vsakemu duhovniku darovati tri sv. maše za trpeče v vicah. Dunovniki vsak dan molijo zanje pri sv. maši in v brevirju. Sv. Cerkev je ustanovila poseben red "Pomočnic vernih duš", kjer redovnice molijo in se žrtvujejo za trpečo Cerkev v vicah.

Bogu je ta ljubezen do ubogih v vicah zelo všeč. To nam je razodel, ko je dal zapisati v svetonisemsko knjigo Makabejcev: "Sveta in dobra je misel, moliti za mrtve, da bodo rešeni svojih grehov." (2 Mak 46)

Rev. Jože Cukale

Bratom za rjib praznik (podoknico 21)

Naši spiyo pokojno
pod to rušo
zelenomodro rušo
sredi korenin,
drevesa pojejo večerni ave,
in ptičkov zbor podoknico
v pozdrav, v spomin,

O, da mi je danes vzleteti
iz ozkih lin
tja do nebeških dvorov,
kjer vlada mir
in večna luč jim sveti.

O, da mi danes je zapeti
ob spremstvu angelskih teh zborov,
ob zvokih sladkih vijolin
podoknico v pozdrav, v spomin
vsem bratom, ki v dolini spe pod rušo,
zelenomodro ruša
sredi korenin,
kjer drevje poje jim večerni ave
in ptičkov zbor podoknico
v pozdrav, v spomin.....

DRAGOTIN KETTE

se je rodil 1. 1876 na Premu na Notranjskem. Oče je bil učitelj in o njem pišejo, da je bil duhovit, dotipen in vesel mož. Mater je izgubil, ko je bil še deček.

Gimnazijo je študiral v Ljubljani in Novem mestu.

Po maturi je moral k vojakom v Erst. Tam se je močno prehladil in si nakopal jetiko ter je umrl še mlad 1. 1899.

Dragotin Kette je bil zelo nadarjen pesnik in pisatelj basen, pripovedk in pravljic. Iz njegovih dijaških let so se ohranili dnevniki, v njih se kaže Kette kot mladenič močne volje.

Vse, kar je doživel, kar je občutil in kar je videl s svojimi očmi, nam je povedal v našem lepem jeziku. V njegovi dobi sta izhajala dva otroška mesečnika Vrtec in Angelček. V njih je priobčeval svoje ljubke otroške pravljice, iz njegovih pesmi govori ljubezen do prirode, nabiha se pa tudi k otožnim mislim.

Kako krasne so njegove prirodne slike: Noč trudna molči, In zopet je danes prekrasen dan, Na Krki, Jagned, V mlinu, Sumi les, misli.

Kettejeve basni spadajo med najlepše, kar jih premore naša mladinska literatura.

V sonetu pa je postal Kette prvi majster za Prešernom.

Danes bomo priobčili njegovo basen "Srna in orel" in sonet "Na očetovem grobu."

Povedala vam bom najprej, kaj je basen. Basen je krajša zgodba v verzih (pesmi) ali v prozi (pripovedni obliki). V nji nastopajo živali. Te imajo navadno izrazite človeške lastnosti, ki so v vseh basnih enake. Lisica je vedno zvita, zajec bojazljiv, medved neroden

osel neumen, konj pameten itd. Časih nastopajo tudi rastline in sicer vse te kot umna bitja, ki govoče in mislijo.

Z zgodbo je združen pouk ali morala.

Basen je zelo stara. Prišla je iz Indije in Egipta na Grško. Gotovo ste že slišali o Ezopovih basnih, ki jih je pisal Grk Ezop.

Pri nas so znani pisatelji basni Valentin Vodnik, A. M. Slomšek, Josip Stritar, Dragotin Kette in drugi.

Srna in orel

(Dragotin Kette)

Na visoki skali je stala skočna srna. Ko jo ugleda požrešni orel, prileti k nji in ji pravi takole: "Pač je res, da si skočna, oj srna! Vendar ne bi hotel zamenjati svojih perat za tvoje noge!"

"Jaz pa svojih nog ne za tvoje peruti, se mu odreže srna ponosno.

"Hm," de nato orel zanečljivo, "pa skoči čez tale prepad, ko se tako hvališ s svojimi nogami. Bomo videli, kdo bo prej čezenj, ti ali jaz!"

Srno ujeze te besede. Hitro se požene in se zaleti čez prepad. Toda pa je preširok in srna treščí vanj tako nesrečno, da pri priči mrtva obleži. Orel se pa veselo spusti nizdol in odnese svoj plen brez truda v gnezdo.

"Da, da," pravi še, ogleduje mrtvo žival, "kaj bi vas sam ugonabljal, ko va pogubljuje častihlepnost in jeza!"

Na očetovem grobu

(Dragotin Kette)

Fovedi, mračni me grobar, s seboj
na zeleni, na senčni grob njegov,
kjer križ železen, kamenit je krov,
pod njim uživa otec svet pokoj.

Ah, dobro ti je tukaj, otec moj!
A jaz potujem pot ti negotov
brez smotra, brez prijateljev, drugov,
brez sreče, sam, a z dušoj žalostnoj.

Zakaj si pravil, otec, mi nekdaj
o svetski sreči, otec? Sen je, sen!
Življenje je sovraštvo, večni boj.....

Pač ljubim te, a ker te ljubim, znaj,
ne želel bi ti spet iz groba ven.
Le spavaj, spavaj, srečni otec moj!

Milena Dolenc

"Chief" of Minnesota

(Poglavar Minnesote)

V ameriški šoli je prišlo nekega dne sporočilo po vseh razredih, naj se vsi zberemo v dvorani.

"Kaj bo?!" Vsakdo je spraševal in ko smo se vsi imirili, je povedala neka učenka, da nam bo govoril Indijanec "Chief of Minnesota."

Ta hodi po vsej Ameriki in pripoveduje o Indijancih. Prišel je na oder, se predstavil in rekel, da ni indijanskega rodu, a jih dobro pozna in je vzel to ime "Chief of Minnesota". Napravljen je bil kot Indijanec. Na glavi je imel perjatico iz tridesetih peres, eno je bilo posebno veliko in vrano je tudi imel. Ta je bila od nekega indijanskega poglavarja in je stara 125 let.

Kazal je še druge stare reči, ki jih je dobil pri Indijancih, ko jih je obiskal. Vsakdo, ki mu je kaj dal, mu je rekel, naj pove otrokom, kdo je to podaril.

O Indijancih je pravil, kako so živeli in se bojevali, kaj so vse delali.

Frosili smo ga, naj nam zapleše indijanski ples in zaplesal je "buffalo dance," ki ga plešejo Indijanci, preden grejo na lov na bivole. Vsi smo ga radi poslušali in gledali, saj je bil to izreden dogodek.

Mila Vidmar

CRNA UČITELJICA

Nekega dne so vprašali črno učiteljico, kako kaj vtepa v glave svojih črnih malčkov razna spoznanja.

"Zelo preprosto"- je rekla. "Najprej jim povem to, kar jim je namenjeno, potem jim razložim. Nato jim vse tisto lepo razložim, nasadnje pa jim še enkrat povem, kar sem jim razložila."-

Ali se spoznate, kako je to?-

Minka Krulc

Tri želje

(Iz angleščine)

Nekoč sta živela mož in žena. Bila sta zelo ubožna. Mož je bil drvar. Vsak dan je sekal drva v gozdu.

Ko je nekega dne sekal drva, se mu je prikazala vila in rekla: "Zakaj si tako žalosten?"

Mož ji odvrne: "Danes zvečer bova pojedla zadnji kos kruha."

Vila reče: "Tri želje ti hoče izpolniti, naj bodo kakršne koli."

Mož gre domov in pove ženi veselo novico. Pri večerji sta premišljala, kaj naj si želita. Mož je rekel, da bi bilo prav, če bi imel deset otrok, veliko hišo z vso opravo in mnogo zlata.

Ko je pojedel slabo večerjo, si je zaželel veliko klobaso. Komaj je to izrekel, je že bila klobasa na njegovem krožniku.

Žena se je jezila nanj, pa se ni dalo nič pomagati. Ena želja je že bila izpolnjena. Nato se je mož razjezil in zakričal!

"Naj bi visela na tvojem nosu!"

Tako, se je preselila klobasa s krožnika in obvisela na nosu.

Žena se je raztogotila in rekla: "Samo ena želja ti je ostala. Zakaj si bil tako nes pameten, da si vprašal za take reči."

Mož pa pravi: "Oh, da bi sploh ne bilo nobene klobase", in pri tej priči so izginile klobase,

Mož in žena sta šla pa jezna k počitku.

MISIJONSKI KOTIČEK

Takole piše naš misijonar p. Cukale:

Zelo sem bil vesel vprašanja, kakšen misijonski namen je predložen za prihodnji mesec. Gotovo berete v Ameriki več kot tukaj pri nas o težavah južne Afrike. Zdi se, da Malan prav nič ne razume zgosovine in še manj evangelija, kjer govori apostol Pavel, da ni več Juda, ne Grka ne Rimljana, marveč vsi so eno v Jezusu - bratje in sestre. Pehanje zamorskih plemen nazaj v gozdove in jim preprečevati, da se okoristijo z zapadnimi kulturnimi pridobitvami, je nekrščansko. Vsi smo bratje in sestre med seboj in pomagati bližnjemu na boljši položaj, je delo božje ljubezni, zato bomo molili za krščansko rešitev socialnega vprašanja v južni Afriki. Ali ni res nekaj čudnega, vzvišenegega, božjega in Kristusovega, postati svetovni državljan (t.j. kristjan!) in reči prepričevalno; ves svet je moj сосед?

Fa še nekaj! mladim, vrlim voditeljicam in voditeljem našega misijonskega krožka sporočite: pogani se kar nečejo in nečejo izpreobrniti! Delamo, čakamo in upamo. Fa je sv. oče povzdignil svoj glas in nam v lepi misijonski poslanici "moderni misijonar" izpregovoril o Kristusovi ljubezni. Kaj bo ganilo pagane, da izbero Kristusa za svojega Patirja? Ali ljubezn? do revščine tako blagrovane po našem gospodu, po našem gospodu, ko pa bodo vdeli pri nas morča duh žrtve in sunanja pokorila? Ali čudeži, s katerimi je oblagodarjena Cerkev? Da, vse to pripravlja pagane na uro izpreobrnjenja. Fa jih ne nagiba. Kar jih bo nagnilo in jim razodelo božji izvor krščanstva, je izvrševanje bratovske ljubezni, je apostolat usmiljenja. "Po tem boste spoznali, da ste moji..." Sv. oče stavi najbolj visoko skrb za bolnike, stare, onemogle po bolnišnicah, gobaviščih itd. Kako smo se zatorej razveselili misijonarji, zlasti slovenski, ko smo v svoji sredi smeli pozdraviti našo prvo slov. zdravnico dr. Ehrlichovo nečakinjo prof. dr. Ehrlicha, muč. duhov. Kri mučence, je seme novih misijonarjev.

Gospod misijonar sporoča, da bo dal g.p. Stanko Federžaj nabrati denar za sestradane, ker lakota že pritiska.

Pri misijonskih prireditvi smo nabrali nekaj denarja, ki ga bomo poslali v ta namen.

Ko boste pošiljali naročnino za Zvon spomnite se tudi misijonov!

Jožko Škorjanec

Kako sem nastopil pri misijonski prireditvi

Zadnjo nedeljo v oktobru smo imeli na Gilbertu próslovo Kristuša Kralja in misijonsko prireditev. Naša učiteljica mi je dala nekaj prav lepega za učiti. Iz Argentine je poslal č. g. Lenček vse potrebno za prireditev. Med drugim je bilo tole:

Indijanček premišljuje.

Učiteljica je preuredila to, da smo nastopili trije Indijančki. Jaz sem bil poglavar. Napisal bom, kako smo povedali.

Jožko: Veliki Bog, Stvaritelj neskončni, ki si!

Franci K.: Kje pa je ta Bog?

Jožko: Povsod je in vse je naredil.

Franci K.: Ali tudi ve zame?

Jožko: Za vse ve, tudi za sina daljnih, zapuščenih planjav, ki misli nocoj Nanj. Oče, moj večni Oče, sin zaničevanega, izumirajočega indijanskega rodu Algonkincev. Te pozdravlja v noč, ko njegovi revni bratje in sestre počivajo v snu in gledajo Tebe veliki Duh, in pozabljajo na vso krivico, ki so nam jo storili beli ljudje.

Franci G.: Kaj pa pravijo ti?

Jožko: Ti pravijo, da je tudi njim Oče.

Franci G.: Kako pa je to, da so ti hudobni, ko je On tako dober?

Jožko: Počakaj, sin moj, tudi ti bodo spoznali Njegovo dobroto.

Veliki Oče, ki imaš nad zvezdami svoje večno mesto in je vsa zemlja v svoji čudovitosti Tvoje delo in sem tvoje delo tudi jaz, poglej v mojo trpečo dušo in dotakni se je s svojo svetlo mehko roko, da ne bo umrla v bolečini.... Nekoč, o nekoč, v davnih dneh, ko je od Kalifornije do Atlantika živel moj rod, je bil v nas ponos in ogenj je žarel v naših očeh in naši očetje so bili kakor vzhajajoče sonce, ki kraljuje in zmaga.

Francé Mihelič

ZABA CLIKNU

Kadar me pot zanese na Pineville in gledam tamkajšno otročad, se vedno spomnim na svojo hčerko Helenco in na njeno prvo srečanje z žabo, pa ne živo, temveč s crknjeno.

Bilo je takole: V sadovnjaku, pri našem župnišču so imeli apneno jamo. Nekega popoldne je naša Helenca sama zašla k tej jami. Nekaj nad 2 leti ji je bilo in je za silo že govorila., seveda po svoje.

Stala je na robu jame in zažudeno gledala vanjo. Od daleč sta jo opazovala gospod župnik in kaplan, ki sta tam blizu hodila in molila svoj brevir. Ker sta se zbala, da bi Helenca padla v jamo, se je začel g. kaplan mrmraje bližati, da se ne bi ustrašila, če bi kar nenadoma prišel k njej.

Ko pride do nje jo vpraša: "Helenca, kaj pa delaš tukaj?"

"Lej zaba"

"O, saj res, pa kako velika"

Nato ga pa Helenca prav modro vpraša: "A s' ti tala zaba clknu?" gospod kaplan.

Naša pridna dopisovalka Anica Pečelin je spet pisala prav prijazno pismo. Pravi, da mora priznati, da je lena za pisanje in jo mama težko priravi do tega. Pismo dobiti je lepo, ali pismo napisati je pa težko. Takole piše, kako je prebila zadnje velike počitnice:

Anica Pečelin

MOJE POČITNICE

Premišljam in mislim, kaj naj napišem o svojih počitnicah, pa prihajam do zaključka: "Saj jih nisem imela, vse počitnice smo bili preobloženi z delom, ker smo zidali hišo.

Joj, koli o dela je bilo! Ata je navozil stare opeke, mama in otroci smo jo pa čistili čez dan. To delo ni bilo lahko, toliko kosov in vse je treba zdrgniti proč. Popoldne ob 5^h je prišel ata z dela in smo zidali.

Mama je pripravljala in nosila malto, sestra Marica in jaz sva nosile in podajale opeko in ker je bil azeló umazana, sva vsó tudi oprale. Do poznega večera, dokler se je videlo, kaj je delal ata. Vsako jutro pa je bilo zgodaj vstati, da smo šle v cerkev in smo pele pri sv. maši. Kako bi bile ráde še poležale, pa ni bilo časa. V cerkev smo se vozile s kolesom, da nismo porabile toliko časa in sva čim prej pomagale mami pri delu.

Gospodična, ki vodi petje, nam je ljubila, da smo šle na izlet v Chicago, če bomo redno prihajale k sv. maši. To nas je tako prevzelo, da sva prav pridno vstajali.

En teden pred koncem počitnic pa nam je gdč; rekla da bomo šle drugi dan v Chicago. To smo bile vesele! A moje veselje je bilo prav kratko, moja sestra Mari je zbolela in ni mogla z nami. To pa že veste vsi, ki se imate radi, da ni prijetno hoditi sama, ko se pa s sestro dobro razumeva. Vso pot sem mislila nanjo.

Vožnjo tja in nazaj ter hrano je plačal gospod župnik. Do Chicago smo se peljali z avtobusom. Tja smo prišli ob pol ene, sedli smo na vlak, ki vozi nad cesto in se peljali na polje (Baseball field), kjer so bile igre z žogo. Kosilo smo imeli kar tam- klobase, kruh in "pop". (pijača brez alkohola).

Zvečer sem se vrnila domov zelo utrujena. Malo od tega, ker že prej nisem bila spočita, malo pa od tega, ker sem videla toliko novega, kar pri nas ni. Doma sem pripovedovala sestri o vsem in jo potolažila, češ, da sem tako utrujena prišla domov in naj ji ne bo žal.

V Minn. Zvonu sem brala, da zbirate za misijone rabljene znamke in razne razglednice. Fišite mi, kakšne vrste naj bodo in jih bom poslala. Naj bo dovolj za danes in obljubim vam, da bom skušala biti bolj pridna ter bom kmalu spet kaj napisala. Vse učenke oje s sestro prav lepo pozdravljava.

Ali ni prijazna naša Anica? Kar tu ji odgovarjam: Znamke pošlji na moj naslov, razglednice pa naj bodo bžične ali pa take, ki jih pošiljajo tu v Ameriki o priliki rojstnega dne. Misijonarji so jih zelo veseli.

Prav lepo se ti zahvaljujem za sožalje in za molitev za mojega btata. Vsak dan se tudi jaz spominjam vseh svojih učencev in učenk ter dopisovalcev Minn. Zvona. Tvojim dobrim staršem in sestrici kakor tebi pošilja prav šepe pozdrave slov. Šola in učiteljica.

NEKAJ ZA ŠALO

Še nekaj za šalo v teh resnih časih, ko obhajamo spomin naših ranj-kih.

Neki berač je posebno rad bil v otroški družbi in pripovedoval otrokom razne pravljice. in dogodivščine. Seveda, otroci so ga prav radi poslušali.

Povedal je n. pr. tole: "Videl sem Kristusa in ves njegov križev pot. Marija je vsako jutro naročila angelcem, naj me pokličejo, da bom molil, kadar bom umrl, bom šel naravnost v nebesa. Zvonovi bodo sami zvonili in zame bo dobro---- samo, če ne bodo angelci kaj lagali."

Otroci ga vprašajo, zakaj neki bi angelci lagali. On pa je rekel, da jih je enkrat že zalotil pri laži in sicer tej: Marija je vprašala angelce, če so ga poklicali in so rekli, da so storili to. On pa je poslušal in se prepričal, da so angelci lagali.-

Kaj se vam zdi, mladi prijateljčki, ali je bilo v glavi tega moža vse v redu?

Meni se zdi, da ne. Mož je vedel da ga odrasli ne poslušajo in mu ne verjamejo, zato se je obrnil k otrokom, ki so pa tudi dvomili nad resničnostjo tega pripovedovanja.

Pa naj bo to potegavščina, vendar vam moram nekaj priporočati:

Da molite vsak dan k angelu varuhu, to vam verjamem. Svetujem pa še to: Če vam je treba zjutraj vstati in se težko zbudite, prosite in molite zvečer k angelu varuhu in ne boste razočarani. Nekateri pa molijo tudi za duše v vicah in te jih tudi zbude ob času, ki ga žele ljudje.- Poizkusite in se boste sami prepričali, da je res.

Milena Dolenc

MISIJONAR PIRC

Ko je imel p. Odilo na Aurori misijon, so ga povabili na Ligin sestanek, ki je bil na Pinevillu in takrat nam je povedal o misijonarju Fr. Pircu. Temu vnetemu duhovniku so o krili v Bell Prarie, Minnesota spomenik.

Fr. Pirc je bil rojen pri Kamniku v Sloveniji. Ko je prišel v Ameriko je napisal pesem o potovanju.

Prišel je v detroitsko škofijo in šel nato v St. Cloudsko škofijo.

Ko je bil star 78 let, je šel v domovino po slovenske duhovnike. Med drugimi so bili v Minnesoti tudi Fr. Buh, Fr. Žušek in Fr. Trobec.

Misijonar Firc je ljubil petje. Vsak večer je zazvonil zvon in vsa Indijanska fara se je zbrala ter pela in molila.

Nekoč pa je zazvonil farni zvon in Indijanci so se hitro zbrali pri cerkvi. Grede v zvonik, pa Fr. Firca ni bilo tam. Kdo je neki zvonil?! Iščejo ga v cerkvi, v zakristiji, povsod, koda toda zaman. Fr. Firca ni, iščejo ga v gozdu in ga najdejo na pol zmrzlega v snegu, ko je šel k bolniku. Zvonec je zvonil sam in tako rešil misijonarja.

Ko je bil star 87 let, je začel pešati. Zbolel je za pljučnico in takrat je zaželel umreti doma. St. Claudski škof mu je dal spremljevalca Fr. Tomazina.

Srečno se je vrnil v domovino in bil eno leto v Kamniku v frančiškanskem samostanu. Nato pa je živel še šest let v župnišču pri ljubljanski stolnici, kjer je tudi umrl. Fr. Firc je mnogo storil za Indijance v Ameriki; po njem se imenuje v Minnesoti mesto Firc.-

Marijan Kosem

Še nekaj novic

Da ne boste mislili, da smo leni, vam povem še to, da so tudi otroci slov. šole nastopili pri misijonski prireditvi.

Jožek je napisal svoje, Milena je povedala lepo pesem o zavetnici misijonov - Mariji Cvetki.-

Nastopila je Nada Medved z Ivanko Krulc, Mila Vidmar z Micko Krulčevo, Bine Medved je prebral nekaj o slovenskem zdravniku v misijonih, midva z Janijem pa sva prebrala, kako se je počutil naš veliki misijonar Friderih Baraga v samotnih urah.

Prav lepo je povedala ga. Anica Tušar o ženi, ki je rodila luč.

Pa še zapeli so nekateri in to pot je prav lepo igral na klavirju auroski gospod župnik M. Godina. Gospod Stanko Dolšina pa je imel prav lep govor o Kristusu Kralju in je tudi mladini povedal, kako naj živi. Vodil je tudi cerkveni pevski zbor.

Franci G. : Kdo je prišel tisti čas v naš rod?
Jožko: O, v tistih časih je prišel v naš rod misijonar, - oče in brat in je pozabil, da je prišel iz dežele belih. Mojim očetu očetom enač je postal, le bogato in v dušo je našil v sebi. Govoril je našim očetom o Tebi, veliki duh zvezdami in jih je krstil v tvojem imenu. Zato je zapisano v dušah umurajočega rodu dobro njegovo ime-Baraga!

Vsi: Baraga?
Jožko: O, Oče Baraga, zakaj si nas zapustil same?
Jožko: Li čuješ krik naš v temni noči, ko zagrinja naš rod smrti? - dobro vemo, da Tvoja ljubezen ni umrla. Zato nas čuj v tej nočni uri in pošlji bitje, ki bo učilo in ljucilo kakor si učil in ljubil Ti moj dragi indijanski rod.....

Vsi: O, vrni se spet, ljubljeni oče Baraga, vrni se!

Bine Medved

Mojji zajčki

Tri sem zajčke jaz imel,
toda nisem imel sreče,
komaj leto je minilo dni,
pa se mi že zadnji odreče.

Dobro sem jih že poredil,
že je prišel čas za klati,
in pa jas ne vem kaj jim je bilo,
menda so se že začeli bati.

Prvi izmed njih je crknil,
drugi mi je ušel,
tretji pa ne vem kako to,
da ni več nazaj prišel.

Takrat sem jaz trdno sklenil,
nikdar več imeti zajca,
ker so me tako prevarali
piške imam rajši, nesejo vsaj jajca!

Bišena Dolenc

SOLET

NOMICE

V slov. šoli smo izvedeli, da bo o vseh svetih praznovala svoj pedeseti rojstni dan g. župnik Fr. Schweiger. Pri vero-uku v cerkvi nam je pa o tem še posebej govoril Fr. Šuštaršič, naš novi kaplan. Povedal je, kako naj se pripravimo na ta veseli dogodek.

zlasti z duhovnim šopkom, ki smo ga takoj začeli zbirati.

Na Liginem sestanku smo se zmenili, kako bomo "novi" proslavili ta dogodek.

"Podoknica naj bo," so predlagali nekateri, in res je bila. Meni pa je dal Fr. Šuštaršič še posebno voščilo, ki sem se ga naučila v slov. šoli.

Pa to ni zadosti! "Zberimo denar!" so spet predlagali razumnejši in kmalu so zbrali vse potrebno.

V petek 31. 10. ob pol 9^h smo odšli k župnišču. Z nami je bil Fr. Stanko Bolšina; prišel je novi aurorski župnik Fr. Mirko Godina. O njem moram povedati, da zna prav lepo igrati na klavir in baje tudi na harmonike.

Gospod Kuntara je vodil petje in ko smo zagledali Fr. Schweigerja, smo začeli pevci in pevke: Glejte že sonce zahaja-

Nato sem povedala voščilo in dala šopek nagektnov. Ligin predsednik g. Bajda pa je dal škatljico z 50 srebrnimi dolarji.- Fr. Schweiger se je lepo zahvalil in vse je povabil v župnišče, kjer smo še prepevali eno uro.

Se naslednji dan so hodili voščilci in danes v nedeljo se je Fr. zahvalil vsem, ki so se ga spomnili, zlasti Kolumbovim vitezom in novim Amerikancem.

Da bomo Jurčiča bolje spoznali, prinaša Zvon še en njegov spis.

Vrnitev v domačijo

Mlad mož koraka peš po steti. Sneg je pobelil brdo in ravan, drevje in grmovje. Mrak se dela. Nobene sape, nobene glasu ni okrog. Le njegova počasna, trudna stopinja drobi na pol zmrzli sneg, enakomerno škripanje se mu glasi pod nogam. "nogo let je bil popotnik na tujem. Mnogo let ni spal v domači hiši, kjer se je rodil, kjer je zrasel, na postelji, ki jo je postlala skrbna mati, stara ženica.

Videl je veliko sveta, velikanska mesta, izkušal in spoznal narod, ki po njih prebiva. Toda sreče, prave sreče ni našel nikjer, nikjer tiste zadovoljnosti, ki jo je čutil nekđaj v otroških letih pod slannato streho rojstnega doma; in zdaj se vrača domov.

Dospe do vrha hriba in se ustavi. Pred njim je dolina. Čez njo je pogrnen bel plašč. Sredi doline stoji majhna hiša na samem, njegova rojstna hiša.

Dim se dviga iznad strehe, tanek curček sivega dima, ki kroži in se vali kvišku ter se razgubi med sive oblake - podoba našega življenja.

In spomini iz otroških let obhajajo potnika; podobe se mu stvarijo v duhu. Vidi staro mater pred ognjiščem, kako zamišljeno drži roke križem in v ogenj sre in kuha. In oče, stari, modri mož, trde skorje pa dobrega zrnja, ravno živini poklada, števili, če bo kaj zmanjkalo klaje za zimo, števili, kdaj bo živine za eno tele več, kdaj bodo voliči za naprodaj. Besticco pa si misli v hiši na klopi pred kolovratom sedečo, kako pridno prede in marsikaj ugiblje v mladi glavici. Tako si domišlja potnik. Naglo se spusti navzdol. Neznano hrepenenje se ga polasti, da bi brž videl svoje ljube iz oči v oči, da bi od blizu videl in se nagledal znanih krajev prve mladosti.

Simon Gregorčič

ZNAMENJE

Na polju znamenje stoji,
podoaba krasna v njem žari,
ni slika blažene Device,
svetnika ne in ne svetnice.

Ceprav obraz svetnika ni,
čeprav svetnice slikani,
podoaba ta je meni sveta,
časti jo moja duša vneta.

Pred njo presvetlo luč gojim,
lepo, zvesto za njo skroim,
naj sveti sonce, zvezde jasne,
pred sliko moja luč ne ugasne.

In cvetek, ki lepo cveto,
s pobožno berem ji roko,
pred njo prekrasne vence devam
in zraven glasne pesmi pevam.-

Ni znamenje na polju to,
to moje je srce gorko
in ta obraz, prepoln miline,
je slika moje domovine.

Ta svetla luč - moj srčni žar,
le njej plamti in bo vsekdar
in z duše cvetjem plemenitim
njo kitil bom, kot zdaj jo kitim.

N-jo prvi spev je moj slavil,
poslednji njej se bo glasil
in zadnji glasi ti mi bojo:
Bog čuvaj domovino mojo!

UGANKE

Ugani, kaj je to:

Kaj imajo vsi gospodje in duhovniki, in sicer:

kaplan in kardinal spredaj,	kačnik spredaj in zadaj,
župnik in svetnik zadaj,	škof vmes;
dekan v sredini,	le papež pa nikjer.

Ugani, kaj je to:

Živi brez telesa,	nihče ga ne vidi,
govori brez jezika,	a vsakdo ga je slišal

Ugani, kaj je to:

Tiplje tiplje po golih kosteh,	v staro omaro puha,
zdaj sape naduha,	z viška siplje grom po ljudeh

Minnesotski Zvon izdaja slov. mladina na Gilbertu in Pinevilku
s pomočjo vse slov. mladine v Ameriki.
Riše in razmnožuje: Franci Medved
Tipka : Marjan Kosem

